

IOAN ROȘCA

Combaterea „antisemitismului” folosește subjugării românilor? (xv)

4. Despăgubiri pentru cei care au militat împotriva României
4.3 Incredibilele (și inexplicabilele) plăți ale Germaniei către evrei

Să vedem cum (și cui) a plătit Germania emanciparea, după 1989. Începem cu o descriere a operației, dintr-o sursă ce nu poate fi bănuită de „antisemitism”: <https://www.state.gov/reports/just-act-report-to-congress/germany/> NOTĂ: comentariile din parantezele pătrate, îmi aparțin.

„Germania onorează și comemorează victimele Holocaustului și a lucrat pentru a cultiva această memorie. Măsurile de restituire merg de la compensarea foștilor proprietari pentru bunuri abuziv acaparate în timpul Holocaustului pînă la contribuții financiare substanțiale la fondurile victimelor și de pensii ale supraviețuitorilor. Din 1945 în 2018, guvernul German a plătit aproximativ \$86,8 miliarde ca restituiri și compensații către victimele Holocaustului și moștenitorii lor.

Germania a identificat obiecte însușite de naștiți – incluzînd lucrări de artă, cărți și obiecte de colecție – și a returnat 16.000 de obiecte supraviețuitorilor și urmașilor în ultimii 20 de ani. [Pe cînd returnări și compensări și pentru obiectele pierdute de evrei la noi, înainte și după 1944?] Mii de piese de artă furate lipsesc încă în întreaga lume... În Octombrie 1951, peste 20 de organizații evreiești s-au înfîlțnit la New York și au fundat Conferința Revendicărilor Materiale Evreiești Împotriva Germaniei (JCC sau **Claims Conference**). În Martie 1952, au loc negocierile RFG cu Guvernul din Israel și Claims Conference [Cum au decurs, pe ce baze și cu ce mandat dat de poporul german?] care în Septembrie 1952 duc la două înțelegeri numite „Înțelegerile Luxembourg”. Ele prevedeau plata a 3 miliarde DM 3 (aproximativ \$714 milioane relativ la cotele de schimb din 1952) în bunuri și servicii către statul Israelian. Înțelegerea cu Claims Conference a prevăzută plata a 450 milioane DM 450 (aproximativ \$107 milioane US, în baza cotelor de schimb din 1952) și a obligat RFG să emită legislație de compensare individuală.[A se vedea la ce sume s-a ajuns, progresiv, ca să se intuiască ce urmează la noi, după ce s-a deschis cutia Pandorei].

Urmînd aceste înțelegeri, RFG a emis două cadre legislative. În 1956, a trecut [De poporul german...] Actul Federal de Compensare (BEG), care acoperea multe aspecte ale compensării pentru injustițiile naziste neacoperite de legile de restituire Aliate [Deci se mai plătiseră polițe de înfrîngere!], pentru anumite grupuri de persoane persecutate. BEG a prevăzută plata unor compensații pentru daune fizice și degradarea sănătății, restrîngerea libertăților personale, **împietarea creșterii economice și profesionale** [Dacă am avea puterea să ne plîngem de așa ceva, cit și cui ar trebui să prindem?], **păgubirea proprietății personale**. Polițele de asigurare individuală au fost compensate din 1956 sub egida BEG în Germania, și multe revendicări au fost reglate înainte ca ICHEIC să-și înceapă munca în 1998. La nivelul anului 2019, aproximativ 25.000 de supraviețuitori ai holocaustului din toată lumea încă primesc o pensie lunară pentru „compromiterea sănătății”, sub egida BEG.

În 1957, RFG a trecut Legea de Restituirea Federală (BRüG), care a înlocuit și a umplut cîteva goluri în legile Aliate de restituire. BRüG a încercat să furnizeze compensațiile corespunzătoare pentru

proprietățile mobiliare și imobiliare care nu mai puteau fi returnate. Pînă în 2011, aproximativ \$2,255 miliarde au fost plătite pe baza BRüG.

În timp ce RFG a contribuit cu miliarde la compensarea victimelor Holocaustului, RDG a refuzat responsabilitatea pentru crimele naziste. Nu a restituit proprietățile evreiești confiscate de Naziști sau naționalizate în timpul regimului Comunist [Păi cum să le restituie, dacă deveniseră „bunuri ale întregului popor”, conform legalității pe care se baza noul regim... susținut puternic de evreii comuniști?]. După reunificarea Germaniei, în Octombrie 1990, RFG a emis Actul Problemelor Proprietății [Iată un rost al neverosimilei căderi a regimurilor comuniste], care funcționa ca lege de re-privatizare pentru cetățenii din fostul RDG, cărora regimul comunist le naționalizase proprietățile. Aceste legi au inclus prevederi pentru proprietarii evrei și moștenitorii lor [Și pentru cei plecați, care nu mai erau cetățeni? Ce spirit justițiar universalist... sfidînd interesele celor din cetate, pseudo-reprezență!] să ceară bunurile localizate în fostul RDG, pierdute sau confiscate în timpul erei naziste. Data limită pentru cereri a fost 31 Decembrie 1992, pentru imobile, și 30 iunie 1993, pentru proprietatea mobilă [astfel încît inițiatii să apuce a-și lua partea, lăsînd plevușca pe dinafară, ca să nu sporească prea tare costurile operației. Dar la noi nici pavăza asta nu a funcționat.]. Organizația Succesoare Claims Conference a fost desemnată prin lege [Germană!] ca succesoare legală a proprietăților nereclamate individual, pierdute datorită persecuțiilor naziste. [Pradă suficientă pentru a-i mulțumi și pe nelegiitorii ce au operat din interiorul instituțiilor uzurpate ale statului.] Claims Conference a folosit sumele obținute prin **vînzarea proprietăților nereclamate personal** din fostul RDG pentru servicii sociale către supraviețuitorii Holocaustului în nevoie, **pentru subvenționarea educației Holocaustice și proiectele devotate preservării memoriei și lecțiilor Holocaustului** [Deci, nu pentru dezdănuirea nominală a victimelor, ci pentru susținerea schemei spoliatoare].

Din 1990, autoritățile Germane au făcut restituiri și compensații totalizînd aproximativ € 2.5 miliarde (aproximativ \$ 2.8 miliarde) pentru proprietăți pierdute ca rezultat al persecuției naziste [Saltul magic peste ultima exproprie, cea comunistă, fiind greu de de-legitimat explicit...], în primul rînd către foștii proprietari și urmașii lor. La mijlocul anului 2019, Oficiul Federal pentru Servicii Centrale și Probleme de Proprietate Nerezolvate avea acumulate 5.000 de plîngeri [Asemenea cangrenă supurează mult... la noi - pînă cînd va fi oprită de profitorii sătului].

Pe lîngă aceste eforturi de restituire a proprietăților, guvernul German furnizează peste 50 % din costurile de întreținere a cimitirelor evreiești, incluzînd \$1.1 milioane anual pentru protecția cimitirelor evreiești în Europa Centrală. [Și la noi a reușit sifonarea bugetelor centrale/locale. Bașca refacerea unor sinagogi goale. Deși nu se poate pretinde că în gropile respective ar fi evrei uciși de români, ci mai curînd evrei care au prosperat pe spatele lor. Morminte de care nu mai are cine îngriji, pentru că urmașii au părăsit în masă țara exploatată un timp.] În 2006, **Claims Conference s-a asociat cu Conferința Rabinilor Europeni** pentru a stabili Inițiativa Cimitirelor Evreiești Europene - Lo Tishkach („Nu uita”) [Românii ar trebui să îngrijească de mormintele alor lor, nu ale unor masafiri temporari plecați aiurea, ai căror ultimi urmași fac acum afaceri cu suprafețele nefolosite din cimitire, smulse din pămînt românesc, în condiții juridice obscure]. Inițiativa menține o bază exhaustivă de date a

mai mult de 11.000 de cimitire evreiești, gropi comune, locuri de îngropare din Europa și facilitează întreținerea și îmbunătățirea lor [Și cum de cimitirele românești și de gropile comune unde zac nenorociții cazuți pentru patrie nu se îngrijește nimeni, viitorimea se va afla în fața unui teritoriu populat mai degrabă de evrei].

[...] Compensarea și restituirea obiectelor de artă acaparate rămîne în lucru. Se estimează că naștiții au jefuit 600.000 de picturi de la evreii din Europa în timpul WWII, din care mai lipsesc 100.000 [Dacă evreii au pierdut atunci 600.000 de picturi valoroase și situația e similară cu alte valori mobile - aur, diamante, timbre etc. - atunci nu au dreptate cei ce susțin că restul europenilor nu mai deținea mare lucru?]. În 1998, guvernul German a semnat Principiile Conferinței de la Washington privind arta confiscată de naștiți [...]. În 2015 [Nu se mai termină extracția holocaustică, dimpotrivă, se extinde], guvernul German a stabilit Fundația Germană a Artei Pierdute (DZK) în Magdeburg, ca să promoveze cercetări privind proveniența. [Vor fi și la noi. Nu însă și cercetări privind proveniența averilor îmbogățitorilor tranziciei]. DZK a devenit partenerul German de contact național și internațional pentru toate chestiunile legate de acapararea ilegală a bunurilor culturale în Germania, din 1933 [De ce nu din anul 0 - ca dreptul de retur în Palestina?], cu focus [Evident, evident!] pe preluările naziste de la proprietarii evrei. Guvernul fundează DZK, care avea un buget de \$6.86 milioane în 2018 și \$8.95 milioane în 2019. Între 2008 și 2018, DZK și predecesorul său, Central pentru Cercetarea Provenienței din Berlin, a susținut 273 de proiecte cu fonduri totalizînd \$27.3 milioane [Se găsec totdeauna paraziți care să sugă din buget prin proiecte nocive pentru plătorii de taxe]. Aceste proiecte au examinat mai mult de 113.000 obiecte păstrate în muzee pentru a le determina proveniența [...].

Arhivele Federale Germane oferă acces la documentele privind bunurile culturale furate în timpul erei naziste. În principiu, orice persoană are dreptul să folosească arhivele federale, la cerere. Arhivele federale digitizează o tot mai mare porțiune din fondurile depozitate și, în limitele legale, le face accesibile online. Ministerul Federal de finanțe (BMF) a lansat un proiect, în August 2018, pentru crearea unui portal digital central interconectat pentru găsirea documentelor din arhivele de stat ale Germaniei, legate în mod specific de compensații și restituiri pentru Holocaust [Nu se deschid însă și arhivele care ar forța diminuarea celor 6 milioane de victime... Ce priorități arhivistice stranii are statul german!... Ce să ne mai mirăm de situația arhivelor din România aservită?] [...] Divizia Programelor Internaționale de arhivare a Muzeului Memorial al Holocaustului din USA (USHMM) e activă în Germania de 25 de ani. S-a bucurat de o excelentă cooperare cu arhivele Federale germane și arhivele politice ale „German Foreign Office”, de la care USHMM a obținut recent cîteva milioane de pagini privind documentația Holocaustului - microfîlme și scanări” [Cine poate verifica modul în care evreii epurează/folosesc aceste date?].

„Restituiri” și „compensări” pentru nepoți și nepoții nepoților...

Comentarii ale fragmentului citat (inevitabil, dacă nu vrei să te faci că nu înțelegi):

1. Uzurpatorii statului german au fost pionieri în a servi interesele unor evrei de aiurea în defavoarea cetățenilor ordinari ai Germaniei. Ei au inaugurat proceduri de „restituire” și „compensare” care sfidează regulile dreptului și bunul

simț, escamotînd și exproprierea comunistă, pentru a umfla buzunarele mafiei regrupate în spațele Claims Conference; pradă din care părtașii/agenții germani au probabil partea lor, pe lîngă ce o fi cumpărat Germania, prin aceste plăți.

2. Un astfel de proces, care întărește grupurile parazitare experimentate în deturnarea instituțiilor, nu se mai poate opri/stinge de la sine, ci se dezvoltă canceros, în toate direcțiile. Soluția specială aplicată în RDG (spolierea prin RFG, după reunificare) nu putea fi folosită și în alte țări din Europa de Est - dar ținta, fiind similară (anularea exproprierii comuniste... în numele reparării crimelor nazismului), se puteau găsi justificări pentru „reconstituiri” și „reparații”. Cu condiția ca regimurile comuniste să cadă, fiind declarate nule, pentru a opera racordarea prădalnică la epoca dinaintea lor.

3. La noi, operația (care se auto-întreține din pradă) abia a început. Dar a capturat deja viitorul. Vom plăti și noi despăgubiri pentru tablouri, ine, suferințe, neîmpliniri, asigurări, munci la gară și contribuții bănești la efortul de război (în loc de trimitere pe front) etc. Am și început a da birul (cu „reconstituiri” la un capăt și cu „pensiiile” pentru persecuții - la celălalt). Numai că, spre deosebire de Germania, nu cîștigăm nimic din „eliberarea de comunism”, dimpotrivă.

4. Formele jecmănelii pot fi subtile, absconse, adaptate situației. Cum nu prea avem cu ce plăti pe loc, vom fi împrumutați (chiar de băncile reclamanților „nevoiași”), astfel încît vor deveni datori - cu dobinzile aferente - nepoții nepoților celor ce ar fi produs daunele, reale sau inventate, între 1940 și 1944 (după un secol de jefuire a înaintașilor lor și, înainte de a fi nimiciți, cîteva decenii). Cînd treaba nu se va mai putea face suficient de discret, vor fi invocate legile de combatere a „antisemitismului”, întru intimidarea/paralizarea/penalizarea openenților.

De ce și-a plătit Germania emanciparea... Israelului?

Nu vă vine să credeți? Atunci să continuăm citatul din textul de la <https://www.state.gov> :

„Deși posibilitatea compensațiilor sub legislația BEG a expirat în 1969, FRG a furnizat fonduri către Claims Conference în 1980, pentru crearea unui „Fond de Suferințe” adițional. Fondul face plăți într-o singură livrare către evreii victime ai nazismului, forțați să emigreze din fostele țări ale blocului Sovietic. În ultima decadă fondul s-a extins dramatic către plăți spre victimele eligibile cu rezidenți în Europa Centrală și Răsăriteană sau în fosta URSS . Fondul a recunoscut persecutarea evreilor din Tunisia, Algeria și Maroc. În iulie 2019, mai mult de 521.500 de victime ale persecuțiilor naziste au primit o plată unică de la Fondul Suferințelor.

Tratatul de unificare a Germaniei din 1990 [În „spirit Balfour” - ca și tratatele impuse nouă - de la Berlin, de la Buftea, sau de la Versailles ...] obliga guvernul german să negocieze cu Claims Conference stabilirea de noi fonduri pentru victimele în nevoie ale naștiștilor, care au primit compensații minimale sau nu au primit de loc. În Octombrie 1992, Germania a acceptat furnizarea de fonduri via legatul cunoscut ulterior ca „Fondul Articolului 2”. În 1998, țara [... bună gluma asta!] a stabilit un program pereche, fondul Eropiei Centrale și de Est (CEE), pentru victimele locuind în aceste zone. Din 1990, aceste fonduri au livrat pensii pentru mai mult de 130.000 de supraviețuitori ai Holocaustului.[Cu majusculă, ca orice concept mitologizat].

„În Iulie 2000, o echipă interagenție condusă de Stuart Eizenstat, **reprezentant special al Președintelui și Secretar de Stat în problemele Erei-Holocaustului, a perfectat, în numele guvernului SUA, un acord cu industria Germană și guvernul german pentru 10 miliarde DM (aproximativ 5 miliarde \$) pentru a rezolva acțiunile colective împotriva companiilor Germane la curțile din SUA** [Tot mai creativi procedural de aceea ne putem aștepta la cele mai imaginative „stornări”, fără a mai putea sesiza cînd/cum/cît plătim]. Acest acord include fonduri pentru anumiți muncitori-sclavi (majoritatea evrei ce au muncit forțat pînă la deces); muncitori forțați (reprezentînd cele mai extensive plăți Germane către cetățeni ne-evrei în țări ca Polonia, Cehia, Ucraina, Belarus, și Rusia) [Nu vom auzi de plăți pentru legionarii închiși în lagărele germane...]; polițe de asigurare neplătite, trecute prin **Comisia Internațională de Asigurare în Era Holocaustului (ICHEIC) condusă de fostul secretar de stat U.S. Lawrence Eagleburger** [Să nu uităm pe cine reprezintă acești „aleși”, de fapt...]; și o nouă fundație creată

cu suportul industriei Germane [Ce colaborativă administrație! E clar că nu se mai pot face afaceri împotriva sistemului/curentului mondial].

Pentru a implementa acordul din iulie 2000, Bundestag-ul German a stabilit EVZ. După plata a \$4.9 miliarde într-un singură livrare către 1.66 milioane de foști lucrători forțați, în cursul a șapte ani, EVZ și-a încetat activitățile de compensare directă în 2007. În 2002, EVZ a plătit 550 milioane DM (aproximativ 248 milioane \$, folosind ratele de conversie ale anului 2002). ICHEIC oferă compensații pentru polițe de asigurare neachitate emise de companiile Germane. ICHEIC primește fonduri din regulje cu anumite companii de asigurare ne-germane [Iată unde curg primele de asigurare plătite azi... Tot mai interesantă această privire în spatele cortinei aparențelor jocului economic]. Supraviețuitorii holocaustului și moștenitorii lor au completat aproximativ 90.000 de cereri de asigurare cu ICHEIC, și 48.000 de reclamanți și-au primit banii. Mulți reclamanți nu șiau numele companiei care emisese polița de asigurare. Totuși ICHEIC a folosit cercetări arhivistice și protocoale de potrivire [„Cloud”- ul tehnic, în slujba celui mafo-politic...] pentru a identifica peste 16.000 din aceste ținte nenumite[...].

Astăzi, cu fondurile de la guvernul german, Claims Conference continuă să administreze circa 50.000 pensii pe Articolul 2 și CEEF, care însumează cîteva sute de milioane de dolari, către supraviețuitori ai Holocaustului din 80 de țări. Din 2009 în 2019, Claims Conference a negociat mai mult de \$9 miliarde compensații adiționale cu guvernul german. Negocierile regulate între Claims Conference și guvernul German au extins programele existente și au introdus altele noi, incluzînd un fond pentru copiii supraviețuitori, altul de transport și furnizare de servicii la domiciliu pentru supraviețuitorii în vîrstă. [...] Ultimul program fiind extins de mai multe ori: în 2018, Claims Conference și guvernul German au negociat o creștere de 83 milioane \$, de la 452 milioane \$ la 535 milioane. În negocierile din 2019, guvernul german a acceptat creșterea care a urcat fondul pe 2020 la \$587 milioane, incluzînd, pentru prima dată, plăți către văduvele recipienților de pensii de supraviețuitor al holocaustului” [Ș.a.m.d... pînă la plățile pentru văduvele nepoților nevoiași ai supraviețuitorilor...].

E clar că nu mai are cine-i opri. Și nici de rușine nu suferă. Așa cum arată un semnal, din 2.03.2022 (<https://www.mediafax.ro>):

„Organizația care se ocupă de cererile de despăgubiri în numele evreilor care au suferit în timpul nazismului a declarat miercuri că Germania a fost de acord să acorde încă 720 de milioane de dolari pentru a oferi îngrijire la domiciliu și servicii de sprijin pentru supraviețuitorii vulnerabili ai Holocaustului [...] banii vor fi distribuiți către peste 300 de organizații de asistență socială la nivel mondial. „Suntem mândri să anunțăm această alocare semnificativă într-un moment în care aceste fonduri sunt critice, din cauza vârstei, sărăciei și handicapului din ce în ce mai mare în rîndul supraviețuitorilor” - a declarat Gideon Taylor, președintele organizației. Fondurile suplimentare constituie cea mai mare sumă alocată vreodată pentru Claims Conference pentru servicii de asistență socială într-un singur an, a precizat organizația într-un comunicat. Aceasta estimează că fondurile vor plăti servicii pentru aproximativ 120.000 de supraviețuitori săraci ai Holocaustului. Din 1952, guvernul german a plătit aproximativ 90 de miliarde de dolari persoanelor fizice pentru suferințele și pierderile rezultate în urma persecuțiilor naziste. Avînd în vedere că sfîrșitul celui de-al Doilea Război Mondial a avut loc acum mai bine de 76 de ani, toți supraviețuitorii Holocaustului în viață sunt vîrstnici, iar mulți dintre ei suferă de numeroase probleme medicale, deoarece au fost privați de o alimentație adecvată cînd erau tineri. [Cine crede într-o propagandă atît de deșănțată? Dar tot se fac că cred, din interes sau lașitate.] De asemenea, mulți trăiesc izolați, deoarece și-au pierdut familiile în război. Mulți supraviețuitori ai Holocaustului au ieșit din război fără nimic și sunt și astăzi săraci”. [Mai ales dacă au trăit doar din pensile de ilegaliști...].

Pentru a explica prăbușirea miraculoasă a regimurilor comuniste, analiștii își îndreaptă privirile către întîlnirea de la Malta, care ar fi actualizat-o pe cea de la Yalta. Ar fi vorba de o înțelegere de reîmpărțire a lumii, între cele două imperii care duceau războiul rece. Dar nimeni nu poate arăta de ce și-ar fi sacrificat rușii interesele, pentru a elibera Europa de Est, permițînd reunificarea/refacerea puterii germane – astfel că chestiunea rămîne... clar tenebroasă. Nu putem evita întrebarea: de ce și-a plătit Germania emanciparea... Israelului? (ca și cum ar fi fost învînsă de evrei, în WWII, prin intermediul unor „Aliați” aflați în slujba lor). Pare un indiciu (o dovadă?) că în spatele marilor imperii, puse să se înfrunte, stă puterea evreiască - așa cum cred unii „antisemiți”. Suspiciunea adîncindu-se, pe măsură ce observăm (așa cum vom face în capitolul următor) modul stupefiant în care Germania plătește, fără să crîncească, orice notă de plată i se pune pe masă, în contul țării lor pe care le-a ocupat sau i-au fost aliați. Bănuim ce cumpără Germania procedînd astfel: putere în Europa. Dar cum să explici... de la cine o cumpără?

VA URMA

NOTĂ. Ilustrația și intertirurile aparțin redacției

Premierul Israelului David Ben Gurion și cancelarul german Konrad Adenauer